

З Новим роком і Різдвом Христовим!

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧОГО ПОРОГУ

ЧАСОПИС

РІК ЗАСНУВАННЯ
2002

СІЧЕНЬ
Число 1 (109)
КИЇВ 2011

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

Христос рождається! Славимо його!

Ці добре знані ще з дитинства величальні слова щоріч зринають у пам'яті й якимсь незбагненим трепетним теплом зіграють наші душі, як багато років і віків тому запалювали незгасенну віру в душах наших далеких предків. Дарували величне свято добра на Землі.

Христос рождається! І ми, як було це завжди, навіть у часи полохливої заборони і безумного гоніння, величаємо Тебе, життєдавчий Христе, що ради спасіння нашого тілом народився від Пречистої Диви Марії.

Народження Спасителя – подія, яка знищила первородний гріх і вказала людині шлях до життя вічного.

Свята Церква проголошує, що всяке Боже творіння возрадувалося народженню Спасителя, всі сили небесні співали Йому хвалу: "Янголи співають, архангели оспівують, херувими звивають, серафими славословлять, все радується, бачачи Бога на землі і людину на небесах, нині Віфлеєм

уподобився до неба..." (Святитель Іоанн Златоуст).

Різдвяні дні як ніколи гуртують родини, збирають за Святою вечерею найрідніших людей, і довгі зимові вечори спливають за ширкою розмовою та співом колядок.

Тож і усім вам, дорогі земляки, щиро зичимо стріти Святвечір у теплому колі найрідніших вам людей, в осяянні яскравої зірки, яка сповіщає, що вже зійшов з небес довгоочікуваний Месія.

Славимо його!

І, як завше у цей день, уповатимемо на кращі часи, на кращі закони, на кращі порядки. Бо, як сказав поет:

**Під дальній звук урочистого дзвону
Ви воскресили вбогий Віфлеєм
І схилену над яслами Мадонну.**

Воскресимо і ми наше минуле, аби майбутнє стало кращим.

Що ж, і сили, і вміння у нас є, і час ще залишився!

Редакція "Отчого порогу"

Штрихи до портрета

ТВОРЦІ Київської підземки

Кому з нас не доводилося спускатися в ошатні зали столичної підземки? Саме вона рятує нас у негоду, коли небо розривається від дощів чи заметілей, коли київські вулиці забивають потоки автомашин, і ваш автобус чи тролейбус ледве сунеться від зупинки до зупинки, а вам конче треба зустрітися з кимось у протилежному кінці міста, а ваша доля залежить від візиту до якогось поважного чина? І тоді ви зручно вмощуєтеся в світлому вагоні, а поза вікнами проносяться бетонні стіни, оббиті товстими проводами, висвітлюються станції. Але при цьому вам навряд чи спаде на думку згадка про тих, хто сотворив це диво під землею. Та вони, ті невтомні і, як б сказав, героїчні люди живуть серед нас, живуть земними проблемами і не вимагають нагород за свою важку працю. Серед них чимало й наших земляків, таких, як Володимир Олексійович Жижжун, про якого сьогодні мова. ➔ 6-7

Не можна знати все, достатньо розуміти.

Ж. Санд

У СІЧНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ.

ПАВЛІЧЕНКО Микола Федорович – 75-річчя. Народився 1 січня 1936 року в селі Вересоч Куликівського району. Працював вченим секретарем в Академії аграрних наук. Нині – на пенсії. Професор. Кандидат біологічних наук.

КОБИЗЬКИЙ Василь Антонович – 75-річчя. Народився 12 січня 1936 року в селі Катюша Коропського району. Впродовж 30 років обіймав посади старшого наукового співробітника, заступника декана факультету хіммашу у Київському політехнічному інституті. Нині – на пенсії.

Кандидат технічних наук. Винахідник. Опублікував понад 100 наукових праць, у тому числі 49 авторських свідоцтв і монографій.

КОСТЕНКО Василь Федорович – 75-річчя. Народився 14 січня 1936 року в селі Карпилівка Козелецького району. Працював першим заступником міністра лісової і деревообробної промисловості України. Потім очолював Міністерство державної промисловості України, корпорацію "Укрліспром".

Кандидат економічних наук. Академік АІН України. Нагороджений орденами Леніна, Трудового Червоного Прапора та Дружби народів, Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР, медалями.

ЄМЕЦЬ Олександр Васильович – 75-річчя. Народився 25 січня 1936 року в місті Корюківка. Працював в Київенерго, за фахом енергетик. Нині – на пенсії.

ВОЛОХ Дмитро Степанович – 75-річчя. Народився 29 січня 1936 року в селі Горобівка Срібнянського району. Працював деканом та завідувачем кафедри фармації фармацевтичного факультету Національного медичного університету ім. О.О.Богомольця. Нині працює завідувачем кафедри організації та економіки.

Доктор медичних наук, професор, дійсний член Міжнародної академії інформатизації, академік Міжнародної академії наук. Член ВАКУ. Член Атестаційної комісії при Міністерстві охорони здоров'я.

Автор близько 200 наукових праць, з яких чотири монографії. Нагороджений Почесною Грамотою Кабінету Міністрів України та Міністерства охорони здоров'я, орденами Трудового Червоного Прапора та "За заслуги" III ступеня, "Знаком Пошани", медалями. Відмінних охорони здоров'я України, заслужений працівник охорони здоров'я України. Учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС I категорії.

Член Ради товариства "Чернігівське земляцтво" в місті Києві. Заступник керівника Прилуцького, Срібнянського, Талалаївського осередку земляцтва.

КАЛЮЖНИЙ Микола Федорович – 70-річчя. Народився 1 січня 1941 року в селі Старий Биків Бобровицького району. Працював на Новобиківському цукровому заводі. Нині – на пенсії.

ДЕНИСЕНКО Валентина Микитівна – 70-річчя. Народилася 1 січня 1941 року в селі Вертівка Ніжинського району. Викладала в промислово-економічному технікумі.

ЄВЛАШ Костянтин Федотович – 70-річчя. Народився 3 січня 1941 року в селі Прохори Борзнянського району. Вчений секретар фізико-технологічного інституту металів та сплавів НАНУ.

Кандидат технічних наук. Старший науковий співробітник. Має понад 20 наукових публікацій. Вчений секретар експертної ради ВАК України з металургії. Нагороджений медаллю "За працю і звитягу".

САЛО Леонід Ілліч – 70-річчя. Народився 3 січня 1941 року в селі Кобижча Бобровицького району. Директор кінотеатру "Молодіжний".

БРЯЗУН Іван Іванович – 70-річчя. Народився 5 січня 1941 року в селі Крехаїв Козелецького району. Був солістом Київської Національної філармонії. Працював у Львівській опері, викладачем вокалу Національного педагогічного університету ім. М.П.Драгоманова. Нині – на пенсії.

БОНДАРЕНКО Любов Василівна – 65-річчя. Народилася 3 січня 1946 року в селі Рудківка Бобровицького району. Працювала медсестрою центру "Суват-Київ". Нині – на пенсії.

ШЕЙКО Петро Володимирович – 65-річчя. Народився 5 січня 1946 року в селі Бобровиця. Працював представником Президента України, головою Бобровицької райдержадміністрації, заступником міністра агропромислового комплексу України, директором департаменту організаційної роботи цього міністерства, заступником директора Експоцентру України. Нині – на пенсії.

Народний депутат Верховної Ради України II-го скликання.
САФОНОВА Поліна Степанівна – 65-річчя. Народилася 8 січня 1946 року в селі Кезі Ріпкинського району. Працює фармацевтом в гомеопатичній аптеці №12.

ПРИСТУПКО Ірина Миколаївна – 65-річчя. Народилася 10 січня 1946 року в селі Кобижча Бобровицького району. Вчитель французької та англійської мов навчально-виховного комплексу міста Бровари.

В'ЮНИЦЬКИЙ Володимир Петрович – 65-річчя. Народився 10 січня 1946 року в селі Григорівщина Варвинського району. Директор міського медичного коледжу №4.

КАРПЕНКО Олександр Федорович – 60-річчя. Народився 1 січня 1951 року в селі Шаповалівка Борзнянського району. Генеральний директор інвестиційно-виробничої компанії сучасних технологій.

КЛЮЧНИК Микола Іванович – 60-річчя. Народився 2 січня 1951 року в селі Крапивна Бахмацького району. Був старшим інспектором Дарницької районної державної адміністрації міста Києва. Нині – на пенсії.

ДАВИДЕНКО Василь Іванович – 60-річчя. Народився 3 січня 1951 року в селі Велике Устя Сосницького району. Працював механіком ВАТ "Київоблагротехпостан". Нині – на пенсії.

БОНДАРЕЦЬ Василь Степанович – 60-річчя. Народився 4 січня 1951 року в селі Будище Новгород-Сіверського району. Працював дальнобійником, приватним підприємцем. Нині – на пенсії.

ГРИМУД Григорій Іванович – 60-річчя. Народився 6 січня 1951 року в селі Вівшківка Городнянського району. Головний інженер-перший заступник директора Національної енергетичної компанії "Укренерго", голова науково-технічної ради НЕК "Укренерго", заступник голови ради директорів компанії.

Кандидат технічних наук. Заслужений енергетик України. Голова редакційної ради журналу "Електрические сети и системы".

Нагороджений грамотами Кабінету Міністрів України.

Автор (співавтор) 36 наукових праць. Співавтор посібника з вивчення правил технічної експлуатації електричних станцій і мереж.

КОРЮКОВЕЦЬ Василь Григорович – 60-річчя. Народився 8 січня 1951 року в селі Слобідка Менського району. Був начальником ЖЕК-103 Голосіївського району міста Києва. Нині працює заступником голови фонду приватизації майна Голосіївського району в Голосіївській держадміністрації Києва.

ПАРФЕНЕНКО Михайло Павлович – 60-річчя. Народився 12 січня 1951 року в селі Самотуги Корюківського району. Працював у Жовтневому райуправлінні головного управління МВС України у м. Києві, де пройшов шлях від міліціонера до заступника начальника управління. Нині – начальник служби безпеки ЗАО "Гермес".

Полковник міліції.
ЗАБОЛОТНИЙ Василь Юлійович – 60-річчя. Народився 22 січня 1951 року в селі Марківці Бобровицького району. Директор українсько-російського комбінату "Україна".

Полковник СБУ в запасі.
МИРОНОВ Володимир Миколайович – 60-річчя. Народився 22 січня 1951 року в місті Чернігів. Працював завідувачем канцелярії Голови Верховної Ради Української РСР, канцелярії Адміністрації Президента України, першим заступником завідувача відділу Секретаріату Верховної Ради України. Нині очолює Головне управління документального забезпечення Апарату Верховної Ради України.

ГУРИНЕНКО Надія Опанасівна – 60-річчя. Народилася 26 січня 1951 року в селі Обичів Прилуцького району. Працювала провідним економістом ВАТ "Укртелеком".

ГУСАК Володимир Матвійович – 60-річчя. Народився 30 січня 1951 року в селі Володимирівка Городнянського району. Був директором приватного підприємства "Імпортторгпостач". Нині – на пенсії.

СИТНИК Володимир Васильович – 60-річчя. Народився 30 січня 1951 року в селі Кошани Козелецького району. Був заступником начальника Центрального науково-дослідного інституту озброєння та військової техніки.

Учасник бойових дій в Афганістані. Полковник у відставці. Заступник голови Печерської спілки ветеранів Афганістану.

КОХАН Ніна Миколаївна – 55-річчя. Народилася 1 січня 1956 року в місті Бобровиця. Головний адміністратор ансамблю пісні і танцю Державної прикордонної служби України.

ГОРДІЄНКО Валентина Володимирівна – 50-річчя. Народилася 29 січня 1956 року в місті Прилуки. Була директором ТОВ "Інвестсервіс плюс". Нині – позаштатний радник міського голови Прилук.

Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім нев'янучого здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротворства в ім'я рідної землі.

Земляки – землякам

**Звіти про благодійну роботу,
здійснену районними
осередками нашого земляцтва**

● **Бобровицьке відділення**

За сприяння земляків вийшов з друку історико-документальний альманах про Бобровищину "Чи бував ти у наших краях". Дякуючи цій акції, бібліотеки, школи та інші просвітницькі установи району поповнюються новою збіркою про історичне минуле і славне сьогодення Бобровицького району, про людей, які творили і творять його історію.

У зв'язку з відзначенням 120 річниці від дня народження П.Г.Тичини передана до друку збірка поезій переможців та учасників традиційного конкурсу ім. П.Г.Тичини "Добридень тобі, Україно моя", десять років започаткування якого відзначатиметься у січні цього року.

● **Ріпкинське відділення**

За участю членів відділення проведена передплата 59-ти примірників газети "Отчий поріг", у тому числі для шкіл, бібліотек, сільських рад та адміністративних закладів району.

О.В.Литвин оновив інтернет-сайт осередку.

Підготовлені матеріали для публікації в газеті "Отчий поріг" та районній газеті "Життя Полісся".

● **Осередок м. Чернігова і Чернігівського району**

Проведено конкурс дитячих талантів в Чернігові та Чернігівському районі.

Надано допомогу в проведенні Дня села Смолин.

Організовано зустріч керівників держадміністрації Бобровицького району з інвестором аграрного сектору у Чернігівському районі Андрієм Леонідовичем Жинським.

● **Сосницьке відділення**

Членами відділення передплачено 40 примірників газети "Отчий поріг".

Останньої погожої і ще досить теплої суботньої днини напередодні різдвяних морозів група ріпкинських земляків на офіційне запрошення митрофорного протоієрея настоятеля Свято-Миколаївського храму Івана Михайловича Голоботовського у складі основних завсідників всіх земляцьких акцій О. Ф. Брагінця, Д.М. Марущенко, А. В. Гуртової, М. І. Зубка, В. О, Федяя, М.В. Коваля та інших Ріпки, аби взяти участь у заходах, пов'язаних із закінченням будівництва та освяченням Свято-Миколаївського храму.

БУДІВНИЦТВО ПРАВОСЛАВНОГО ХРАМУ, про який так мріяли ріпкинські прихожани, ЗАВЕРШЕНО!

Рівно о восьмій годині ранку вся ріпкинська церковна громада разом з колишніми ріпкинцями, а теперішніми киянами, від старого до малого зібралася на майдані біля новозведеного храму.

Для проведення обряду освячення прибув архієпископ Чернігівський і Новгород-Сіверський Авмросій та церковна братія з усіх приходів Ріпкинського району.

Архієпископ відзначив, що відкриття нового духовного центру у Ріпках є визначною подією для усіх віруючих Чернігівщини, тому що з цього дня всі районні центри області вже мають свої храми.

Після освячення у новому храмі було проведено богослужіння та нагородження учасників будівництва і тих, хто сприяв цьому, церковними відзнаками.

Відразу скажемо, що земляки з Києва, зокрема вихідці з Ріпкинщини, доклали чимало зусиль для зведення духовної православної споруди. Словом і ділом підтримували це воістину народне будівництво.

Так, за кошти Діни Максимівни Марущенко було виготовлено іконостас, Микола Іванович Зубок подарував церкві коштовний підсвічник.

Наші земляки збирали пожертви і самі жертвували кошти для облаштування інтер'єру храму та для його розпису, приносили в церкву різноманітну релігійну атрибутику.

Тож і слова подяки на їхню адресу і нагороди були заслужені. Зокрема, орденом святого Володимира було нагороджено благочинного Ріпкинського району митрофорного протоієрея Івана Голоботовського, грамотою архієпископа Авмросія селищного голову Ріпок Сергія Гаруса, керівника ріпкинського осередку Чернігівського земляцтва Володимира Коваленка та інших.

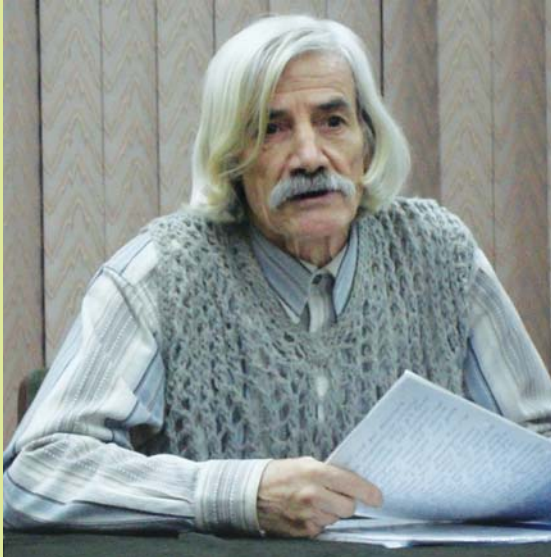

Від земляків-ріпкинців, членів нашого земляцтва, церковній громаді Ріпок та новоявленому храму Володимир Коваленко вручив Євангеліє, освячене в Києво-Печерській лаврі.

У просторому і світлому новому храмі вже відбулися перші релігійні заходи: обряди хрещення, вінчання та інші.

Духовне відродження народу триває.

Радяться меняни

Взатишному прес-центрі Палацу спорту зібралися члени Менського регіонального відділення нашого земляцтва, щоб поспілкуватися, поділитися своїми проблемами. Із звітною доповіддю виступив керівник відділення Микола Ткач.

Він розповів про проведеної роботу за звітний період, зокрема, про поїздку до Мени на ярмарок, а також у село Данилівку. Як відомо, саме тут в 1909 році народився Олександр Корнієвський, видатний майстер по виготовленню кобз та бандур. У місцевій школі є куточок знаменитого земляка. Микола Ткач привітав земляків з ювілейними датами. Так, у минулому році Михайлу Захаровичу Якубу виповнилося 80 років, Григорію Мефодійовичу Ткачу і автору цих рядків – 70, Віктору Михайловичу Слишку – 60. Оплесками зустріли земляки привітання доповідача Валентині та Олексію Калинським, яким разом виповнилось аж 100 років. Вони народилися в селищі міського типу Макошине в один день і в один місяць. Такого випадку, мабуть, нема ні в одному земляцтві. Це їм, славному подружжю, на їх сукупне 90-річчя написав наш незабутній Борис Васильович Іваненко:

*Треба ж так: в день один народитися,
Треба ж так: у одному селі
І учитися, і полубитися,
І в столицю домчати на крилі.*

У розвиток цієї події Віталій Селех прочитав власний вірш, присвячений ювілярам.

Свої нові вірші, а також знамените "Жди меня" Костянтина Симонова у своєму перекладі на українську мову читав відомий український поет Олексій Довгий, а земляки привітали його з присудженням Всеукраїнської премії ім. Нечуя-Левицького.

Багато українських та російських романсів, а також українських народних пісень проспівав відомий майстер, лауреат багатьох масштабних конкурсів Михайло Полоз. Валентина Терещенко

провела передплату земляцької газети "Отчий поріг" серед тих меняни, які ще не встигли її передплатити. Народний художник України, заслужений діяч мистецтв України, лауреат Національної премії України ім. Т.Г.Шевченка художник-монументаліст Анатолій Гайдамака здійснив передплату газети для Волосківців і Феськівки, пенсіонер Микола Пода – для Стольного, Петра Пархоменка – для рідного Макошиного та інших сіл.

На зборах був присутній заступник голови Ради товариства Микола Борщ.

Микола БУКАТИЙ.
Фото автора

Розпочата підготовка до річного зібрання товариства

У конфернц-залі Київського геолого-розвідувального технікуму відбулися звітно-виборні збори Куликівського відділення Товариства "Чернігівське земляцтво".

З Куликівки прибула поважна делегація у складі заступника голови районної Ради Валентини Михайлівни Мельник, заступника голови райдержадміністрації Володимира Леонідовича Повозника і ентузіаста-краєзнавця Куликівщини Людмили Анатоліївни Богданової.

В обговоренні звітної доповіді керівника відділення В.В.Лузана виступили майже всі присутні. Особливо тепло були зустрінуті виступи членів товариства Михайла Павловича Дашкевича – Надзвичайного і Повноважного Посла (народився в селі Вересоч), Петра Павловича Андрієнка – Надзвичайного і Повноважного Посланика (народився в селі Бакланова-Муравейка), Володимира Михайловича Косого (народився в селі Ковчин).

З цікавістю учасники зборів вислухали виступ народного депутата України 4-го скликання Михайла Никифоровича Туша, який повернувся у рідне село Ковчин і на останніх місцевих виборах був обраний депутатом районної Ради.

Дуже активно заявила про себе молодіжна секція відділення. Борис Чуян після закінчення Київського геологорозвідувального технікуму працює в Києві, але у селі Смолянка створив і очолює громадську організацію – сільський молодіжний рух. За активну життєву позицію земляки обрали його депутатом районної Ради по мажоритарному округу. Сергій Халімон із села Ковчин поста-

вив питання перед районною владою щодо роботи в молодіжному середовищі сіл району. Адже не секрет, що молоді немає чим зайнятися – працюють лише "генде-лики", в яких наливають спиртне цілодобово.

Земляки на новий термін знову обрали керівником відділення В.Володимира Васильовича Лузана (народив-

ся в селі Ковчин), а заступником Ольгу Григорівну Філіпенко (народилася в селі Жуківка), яка працює викладачем історії України в Київському геологорозвідувальному технікумі.

Куратор Куликівського відділення – заступник голови Ради Товариства М.І.Борщ у своєму виступі подякував

активістам за плідну роботу, активність та попросив прискорити передплату на газету "Отчий поріг", провести роботу по підготовці річного ювілейного зібрання членів Товариства.

Присутні на зборах вибрали делегатів на конференцію Товариства та ще довго в теплому колі підводили під-

сумки минулого року і обговорювали плани на наступний рік.

Тетяна ЛІТОШКО
Микола БОРЩ

ТВОРЦІ Київської підземки

Його біографія схожа на мільйони інших. Народився в мальовничому селі Червоне Коропського району. Батьки були звичайними колгоспниками. Ганна Пантеліївна й Олексій Тимофійович ходили біля землі, а вона ж у тому краю багата на врожаї, от тільки що до них треба руки прикласти. На жаль, обоє відлетіли у вічний вирій. Але їх родинне гніздо доглядає Володимирів брат Іван, отож є куди навідуватися столичному гостеві як не в час відпустки, то на щорічні поминки. Та де б не був Володимир Олексійович, він завжди пам'ятає, що все починається з малої батьківщини, з отчого порога й маминої пісні.

Там закінчив середню школу, курси автомобілістів у Новгороді-Сіверському, технічне училище в Шостці, з рідного села і до армії пішов. Довелося послужити і в Литві, і в Чехословаччині, побачити, як живуть інші народи. Дещо іншим повернувся додому і відразу ж занурився в активне життя. Працював водієм в управлінні сільського господарства, в райкомі партії і, мабуть, непогано працював, бо невдовзі добрі люди рекомендували його на хорошу роботу в столиці. І хоч були різні варіанти, Володимир вирішив іти в ушлявлений колектив Київметробуду. Сталося це 24 грудня 1973 року. Так почалася славна сторінка життєпису нашого земляка, і в трудовій книзі його більше не було записів про переведення в інші організації, хіба що вписували кадровики рядки про зміни в посадах. Закінчив технікум транспортного будівництва, працював арматурником, бригадиром арматурників, аж доки не був обраний головою профкому тунельного загону № 14. Сталося це в 1990 році і, мабуть, трудівники зробили вдалий

вибір, бо Володимир Олексійович продовжує захищати інтереси трудового колективу донині. Він встигав і навчатися далі – закінчив славновісний політехнічний інститут. Мабуть, не за красиві очі був обраний у 2001 році головою об'єднаного профкому всього метробуду.

Та не був би Володимир Жижкун патріотом малої батьківщини, якби не допомагав землякам. Знаємо, в якому плачевному стані опинилося нині сільське господарство Чернігівщини, скільки молодих повносприятелів змушені тинятися по селах без шматка хліба й поступово спиватися від безвиході. От і знайшли багато хто з них дорогу до столичного метробуду, а це значить – через кабінет Жижкуна. Коропчани, сохачівці, шабалинівці, карильчани – кого тільки не зустрінеш нині в робочих підрозділах будівників підземки. А скажіть на милість, де ще, як не тут, можна отримати гуртожиток за сміхотворну плату в 48 гривень на місяць, а заробляти дві – дві з половиною тисячі гривень? А ще ж і премії часто-густо, і путівки дітям в санаторії, а медичне обслуговування. Тільки працюй, тільки продовжуй славу попередників. Та й вибір

професій багатющий – слюсарі й електрики, прохідники й монтажники. Та й відповідальність велика – все ж таки неймовірно важкі умови праці. Скажімо, того ж класного прохідника треба готувати добрих 5 – 8 років. У підземному забої навіть лопатою орудувати треба вміти, не кажучи вже про механізовану відкатку. А умови в Києві особливі – майже суцільні плавуні, яких нема в інших містах. Ось нині працюють метробудівці на Голосіївському напрямку. А там же колись протікала історична Либідь, яку загнали під землю, але не позбавили крутого норову. Добре, що метробудівці придбали три механізовані шити, тому відпала потреба працювати в кесоні, як було в давні часи. Ось недавно відкрилися нові красиві станції, а їм же йти далі, аж до виставкового центру, дарувати людям радість і комфорт. А в ближніх планах ще й Троєщинський напрямок, де теж чекають не дочекаються підземки.

Володимир Жижкун гордиться тим, що профспілка має постійну підтримку керівництва метробуду. Це стосується в першу чергу ушлявленого організатора генерального директора Київметробуду Героя України Володимира

Івановича Петренка. Виробничник від Бога, він уміє захистити свій колектив на різних високих рівнях, дбати про інтереси кожного рядового робітника. Повне порозуміння в профспілці і з колегами з Південно-Західної залізниці, де очолює профспілку земляк Анатолій Фурса. Ось і виходить, що в той час, коли будівництво безкоштовного житла своїм співробітникам стало нагадувати красиву легенду, метробудівці ще в 2004 році зводили свої будинки.

А поки що метробуд має вісім гуртожитків, у яких живе дві з половиною тисячі трудівників, понад вісім готельного типу, які були передані місту. Є два гуртожитки сімейного типу, в яких затишно заслуженим людям.

А щодо кризи, то, як висловився Володимир Олексійович, "криза буває в людей у голові". Якщо працювати сумлінно, то завжди можна знайти вихід. Щоб не розвалити колектив, метробудівці взяли чималий кредит і не припинили будівництво трьох станцій – Деміївської, Голосіївської й Васильківської. А ще ж метробудівці споруджують другий колектор довжиною 9,6 кілометра. Залишилося пробити кілька сотень метрів, і місто буде мати безпечну систему відведення каналізаційних відходів, а це значить гарантувати екологічну безпеку не лише Києва, а й Дніпра, з якого п'ють воду 35 мільйонів українців.

Та не був би профспілковий лідер Володимир Жижжун задоволений своєю роботою, якби думав тільки про виробничі справи.

Тут у метробуді все тримається на колишньому доброму рівні. Оздоровити дітей – він заключає договір із санаторієм "Чайка" біля Євпаторії, і юні метробудівці купаються в теплому морі. Треба розкрити юні таланти – є для цього свій Будинок культури, а в ньому тільки знаменитий дитячий колектив "Чунга-Чанга" що значить. Його діти встигли завоювати не одну нагороду міжнародного рівня. А як весело зустрічають метробудівці Новий рік! А будівництво церков та капличок! А благодійна допомога Коропщині! Та й участь у Коропському відділенні земляцтва, де працюють такі славні люди, як Анатолій Карацюба, Петро Івасюк, Сергій Ковтун, Сергій Кудін, Микола Грицай. У всякому разі, поїздки на Миколаївський ярмарок, зустрічі з керівництвом рідного району завжди підтримують його душевну рівновагу.

Знають і шанують столичних метробудівців і на гідроакмулюючій станції в Ново-Дністровську, пам'ятають їх подвиг в страшні часи аварії на ЧАЕС – там з перших же годин трудилося понад 500 прохідників, прокладаючи тунель під четвертий реактор. Багато з них відійшли в засвіти, і їх імена викарбувані на гранітних плитах біля чорнобильської каплиці в Києво-Свя-

тошинському районі столиці. Цю сторінку особливо пам'ятають тодішній керівник метробуду Олексій Васильович Семенов, Віктор Іванович Корешков. Вони вистояли й перемогли, вони рятували світ ще до прибуття шахтарів із Донбасу. ..

Того дня Володимир Олексійович повідав чимало такого про будівельників столичної підземки, що гідне найширшої уваги людей. І розповідав він із таким захопленням людьми свого колективу, що має в своєму строю понад півтори тисячі трудівників (а до початку кризи було набагато більше), що відчувалося – вони йому велика рідня, за них він ладен боротися з будь-яким адмініструванням чиновників. І добре, що в цьому плані профспілка єдина з керівництвом Київметробуду, бо й

своїх керівників виховала у власних глибинах, а не отримала за черговим указом згори. Не такий уже ласий шматок роботи та підземка, щоб за рахунок незаконних маніпуляцій наживати власний капітал та зводити пишні хорони. І вкрасти ласий шматок столичної землі теж не зможеш – бо вся робота колективу триває на глибинах, на отих нещадних пливунах, які не потерплять кривдників. Дотепний у слові, міцно збитий, наповнений оптимізмом, любов'ю до життя, він не ліз у кишеню по слово, він випромінював доброту й повагу до людей.

Тож не дарма, послухавши кілька музичних пасажів на гармошці (а вона у Володимира Олексійовича завжди знаходиться в робочому кабінеті й супроводжує його не один десяток літ), я запитав насамкінець:

– Існує легенда, що в глибині землі наші пращури проклали колись тунель від Києва до Чернігова. А чи змогли б ваші метробудівці прокласти щось подібне від столиці до Коропа?

Володимир Олексійович спершу замислився, а потім весело усміхнувся:

– Та з нашими людьми й такою технікою запросто. Хай тільки гроші хтось дасть.

Не знаю, чи варто сприймати цю ідею всерйоз, а от що колектив творців, у якому трудиться й Володимир Жижжун, після трьох новеньких, щойно відкритих станцій, подарує киянам не один підземний палац, незаперечний факт.

Леонід ГОРЛАЧ

ХВАЛА ТОБІ,

Людство навігадувало багато різних ювілеїв. Вшановують круглі дати держав і вождів, навчальних закладів і населених пунктів, людей справді виняткових і здатних купити за гроші будь-яку відзнаку. Та цього зимового вечора був ювілей особливий – свій полудень віку зустрічав столичний Палац спорту.

Скільки спортивних ристалищ бачили його стіни, яких уславлених державних та громадських діячів зігривав своєю особливою увагою – не обрахувати. І всьому цьому складному, сказати б, винятковому господарству завжди був серцевинною його колектив – люди без особливих галасливих учинків, вони були славними чесною щоденною працею, родинною здруженістю. І коли спробувати перейти подумки історію головного спортивного Палацу України, на її скрижальх неодмінно сяятимуть потужні зірки хокею й баскетболу, спортивної чи художньої гімнастики, боротьби й боксу. От тільки хіба що в такі ювілейні дні нагадають про себе слюсарі й електрики, гардеробниці й столяри, сантехніки й радистинформатори – всі ті, без яких не було б святкових спортивних видовищ найвищого рангу.

Вони й склали найбільшу частину багатолюдної аудиторії, що через реконструкцію будівлі мусила зібратися у фойє другого поверху. А проте й гостей не бракувало – представників державних структур, спортивних організацій, уславлених спортсменів, артистів. Не були зайвими й активісти Чернігівського земляцтва, яке, як відомо, ось уже стільки років (бо голова ж його Віктор Ткаченко, як він сам часом жартує, за сумісництвом ще й керує Палацом спорту) відчуває просто родинну опіку його працівників, надто ж коли заходить до велелюдних щорічних зборів. Зрештою, ми давно подумки

Вікторович, без перебільшення, належить до тих лідерів, які не декларують свою працю дзвінкими фразами, а самочинно тягнуть плуга. Таких у колективі більшість, і саме про них він говорить із гордістю.

– Дорогі друзі, гості! Перед вами давня фотографія, на якій відобра-

жено момент, коли Петро Юхимович Шелест перерізає стрічку під час відкриття Палацу спорту 9 грудня 1960 року. На честь цього й для того, щоб ми успішно крокували далі, я прошу наших дорогих гостей заступника голови Національного агентства "Євро-2012" Валерія Жалдака, заступника міністра міністерства у справах молоді та спорту Анатолія Домашенка, олімпійського чемпіона Олександра Волкова перерізати стрічку в наше майбутнє 50-річчя.

Облаштувавши невеличку президію, Віктор Вікторович виголосив коротке інформаційне слово.

– Перед тим, як приймати рішення про відзначення ювілею Палацу спорту в умовах воєнно-польового стану, пов'язаного з капітальним його ремонтом, я порадився з колективом і вирішив провести це свято. Проводимо його виключно для тих, хто працював у ньому, хто працює нині й буде працювати завтра. Я по праву скажу, що наш колектив можна назвати прикладом самовідданого служіння справі. Міг би назвати поіменно всіх членів нашого колективу. Але за браком часу назву тих, хто працює в Палаці спорту щонайменше десять років, хоч є й такі, що трудяться тут набагато більше. Це Вадим Аксьонов, Віктор Артюшенко, Олександр Баран, Катерина Білан, Валерій Василенко, Людмила Влащенко, Юрій Голово, Петро Давиденко, Микола Домашенко та інші. Всі тридцять чотири співробітники заносяться на дошку Пошани Палацу спорту.

Це повідомлення В. Ткаченка викликало в імprovізованому залі дружні оплески – адже в наш час така форма пошанування самовідданих трудівників уже практично забута, хоча, як на мене, моральна підтримка ніколи не застаріє.

Затим почалися виступи поважних гостей, які теж додали хвилини радості трудовому колективу спортивного центру. Валерій Жалдак зачитав привітання від імені українського уряду та організаторів з питань підготовки та проведення футбольної першості Європи. Анатолій Домашенко теж привітав колектив із першим полуднем віку й побажав ще більших успіхів у майбутньому та вручив групі ювілярів

прийняли їх у свою сіверську родину духовно, родинно, навіть якщо хтось із славних працівників добувся до Києва з далеких степів чи високих гір...

Та ось уже облаштована імprovізована президія, і доки працівники Палацу спорту – і ті, хто за віком відійшов від справ, і ті, на чий плечач лежать нинішні турботи про збереження й поліпшення складного комплексу (будівельники як прийшли, так і підуть після завершення планових робіт, хоч не одному закортить укоренитися тут надовго), – жваво перемовляються, слово бере директор Палацу Віктор Ткаченко. Це завдяки йому чималий колектив, незважаючи на різні складності суспільного життя, зумів зберегти золоте осердя, бо Віктор

СЛАВЕТНИЙ ЮВІЛЯРЕ!

Почесні знаки й Почесні грамоти міністерства у справах молоді й спорту. Зокрема, Почесною грамотою відзначено весь славний колектив, а його багатолітній керівник Віктор Ткаченко нагороджений Почесним знаком. Серед відзначених В.Аксѐнов, В.Артюшенко, Ю.Кошик, Ліна Роговська, В.Василенко, О.Лук'яненко, П.Онищук, Людмила Власенко, Жанна Мироненко, Ю.Мусієнко, В.Рибальченко. Не залишила без уваги ювілярієв і столична державна влада – адже саме кияни були свідками численних спортивних поєдинків найвищих рангів у стінах красеня-палацу. І хоч він дещо постарів за півсотні років без капітального ремонту, високий спортивний дух завжди єднає атлетів та вболівальників, бо тут працює славний колектив однодумців. Саме про це й говорив Валерій Сушкевич, народний депутат України, що давно опікується проблемами параолімпійців України.

– Саме тут, у столичному Палаці спорту, люди, які мають проблеми зі здоров'ям, ще на зорі української незалежності знайшли фактичну, а не позірну підтримку. Я щасливий і з того, що цей гостинний дім відкриває двері людям із вадами здоров'я і нині – як для змагань, так і для різних соціальних зібрань. Тож кланяюся всьому колективу, який зберіг свій спортивний Палац – справжній флагман спорту в Україні! Більше скажу.

Ви, мабуть, багато чули про створення так званого параолімпійського центру в Євпаторії. Так от, якщо я порівнюю його менеджмент із тим, як працюєте ви під керівництвом Віктора Вікторовича, то хотів би їм порадити робити це так, як робите ви в центрі Києва, в центрі української держави.

– Важко признатися, але вперше я потрапив у цей Палац спорту 33 роки тому, – почав свій виступ олімпійський чемпіон, ушлавлений баскетболіст Олександр Волков. – Тоді тут відбувався тур чемпіонату СРСР. Тривав він тиждень. І ми, чернігівські школярі, надурили батьків, сказавши, що їдемо на змагання, а самі в Київ. Жили то на залізничному, то на автовокзалі, з яких нас ганяла міліція, то на верхніх поверхах самого Палацу, де можна було й поспати тихцем, надивилися на гру видатних майстрів, назбирили автографів і повернулися в рідне місто збагаченими. Затим бачив тут поєдинок наших із американцями. Надивився майстрів та й запитав свого тренера: "Алло Георгієв, як же й мені навчитися стрибати так, як американці?" А вона мені відповіла: "По тисячі стрибків щодня". Ну, я й почав виконувати норму. Через роки виходив я на арену і як гравець столичного "Будівельника". Нині буваю як спортивний чиновник. Але приємно, що тут завжди відчуваєш підтримку Віктора Ткаченка та його команди, тут зуміли зберегти спортивну структуру, незважаючи на всі суспільні негаразди. Вірю, що і після реконструкції ми будемо зустрічатися принаймні наступні 50 років у цих привітних стінах.

– Мені дуже приємно вітати сьогодні вас від асоціації земляцтва, – розпочав свій виступ Валерій Цибух, який свого часу опікувався спортом та молоддю на державному рівні. – Я маю честь очолювати Буковинське земляцтво, є тут і представники інших земляцтв. Та сьогодні буду говорити про інше. Скільки різних великих подій відбувалося при підтримці колективу Палацу спорту! Ми пишаємося тим, що Україна спортивна держава, що в неї є такий Палац спорту. Тож

щира подяка всім співробітникам за те, що ви перетворили Палац у візитівку України.

До вітань приєдналися видатні представники художньої гімнастики – ветеран Альбіна Миколаївна та ушлавлена гімнастка Ірина Дерюгіна, нині тренери збірної України.

– Я не знаю, що б ми робили без Палацу спорту, без уваги Віктора Вікторовича, – мовила Ірина Іванівна. – Саме тут виховані наші найкращі гімнастки, тут були проведені найвідповідальніші змагання, які утвердили авторитет нашої національної школи.

І логічним був показовий виступ трійці юних гімнасток, які зачарували всіх пластикою вправ, як і сольний вихід гімнастки з м'ячем.

Не знизили святковий настрої і виступи народних артистів.

Володимир Засухін на пару з колегою під гітарний передзвін виконав кілька пісень на вірші Юрія Рибчинського, змусила зриватися аплодисментами поважних слухачів наша землячка Алла Кудлай, потішив вільним співом Павло Зібров. Все було як у добрих людей, і навіть шум густого дощу за вікнами скидався на інтимний акомпанемент дійства.

І наше славне Чернігівське земляцтво не було цього разу забуте колективом Палацу спорту. На святкову зустріч у вже рідні стіни прибули Тетяна Літошко й Микола Борщ, Володимир Пушкарѐв й Олексій Орехович, Микола Засульський і Микола Вошевський, Андрій Пінчук і Володимир Коваленко, Віктор Черненко, Микола Компанець і Василь Устименко. І хоча корзина квітів та численні подарунки разом із віршованими рядками колективного вітання були вручені вже на гомінкому фуршеті, всі вони засвідчили повагу всього нашого колективу до чудової палацової родини.

Будьмо ж завжди разом, будьмо єдиною родиною!

Леонід ГОРЛАЧ

Таку назву має вірш Володимира Сосюри, який до недавнього часу був невідомим не лише громадськості, а і літературознавцям. Історія цього твору не проста, досить цікава і, до певної міри, трагічна. Ось як це було.

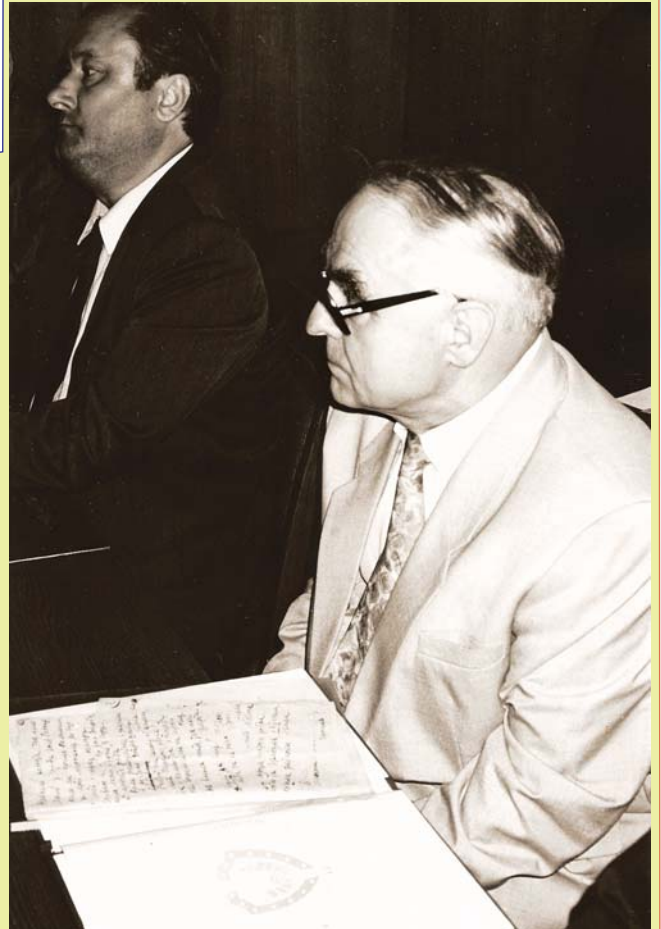
“Навколо радості так мало”

У 1992 р. мене було призначено Надзвичайним і Повноважним Послом України в Республіці Білорусь. Це – перше дипломатичне призначення на рівні посла нашої держави. Таким чином, я мав високу честь розпочинати і налагоджувати дипломатичні стосунки між двома молодими державами – колишніми республіками однієї великої країни.

А це все не так просто, як здається на перший погляд. Потрібно було створювати потужний пласт нормативно-правової бази, упорядковувати майнові відносини, розбудовувати і узаконювати державний кордон і багато, багато іншого. І разом з тим, не просто не зруйнувати, а не нашкодити традиційним братерським стосункам двох споріднених народів – сусідів. За багатоліття доля переплела родинні взаємини громадян України і Білорусі. Але про це слід говорити окремо. А тепер щодо згаданого вірша Володимира Сосюри.

Якось на початку 1996 року під час ділової зустрічі з головою Комітету державної безпеки Республіки Білорусь В.О.Мацкевичем я запитав його, чи немає в архівах їхнього відомства матеріалів, культурних цінностей, що стосуються України, які можна було б передати нашій державі. Він пообіцяв вивчити це питання. І вже невдовзі мені було повідомлено про згаданий вірш В.Сосюри і готовність передати його Україні. Що було і здійснено в урочистій обстановці в приміщенні нашого посольства.

Як з'ясувалось, вірш (пізніше його названо як вступ до поеми “Мазепа”) написано влітку 1927 р. в Одесі. Оригінал автографа було подаровано білоруському поету і критику Алесю Дударю,

якого вперше репресували 1927 р., вилучивши в нього в Мінську і рукопис В.Сосюри.

Після третього арешту Дударя розстріляли, а вірш нашого поета залишався в архівах КДБ Білорусі аж до 1996 року. Повернення його нам було приурочено п'ятій річниці незалежності України. Зараз цей раритет знаходиться в Інституті літератури ім. Т.Г.Шевченка НАН України.

Я вдячний долі, що мені дарувала можливість долучитись до такої вельми благородної справи, до нашої пам'яті.

Володимир ЖЕЛІБА,
Надзвичайний і Повноважний
Посол України

*Навколо радості так мало!
Який у чорта днів бадьор,
коли ми крила поламали
у леті марному до зор.
І гнів, і муку неозору
співаю я в ці дні журби,
коли лакеї йдуть угору
й мовчать раби!
Коли розходяться з ділами
в розгоні страшиному слова...
Розбий же голову об камінь,
моя Вкраїно, удова!
Як і колось, так і тепер ти
не спромоглась на гарний плід...
Не вміла жити, так хоч умерти
зумій як слід!
Ходою гнівною блукаю
в своїм краю чужинцем я.
Пожаром очі заливає*

*мені трагедія твоя.
Сліпий, обдурений, забитий,
невже не встать тобі від ран?
Москві та Жечі Посполитій
тебе шпурнув колось Богдан,
а потім хтів тобі Мазепа
від серця щирого добра...
Його ти зрадила і степом
пішла рабинею Петра.
Хіба ж не жах!? Своєї зброї
не маєш ти в ці скорбні дні.
У тебе так: два, три герої,
а решта – велетні дурні.
А решта – тільки безголів'я,
що на багно кричать: "Блакить!"
Якби ж я міг, якби зумів я
тебе, Вкраїно, воскресить.
Твої шляхи – одчай і камінь,
така прекрасна й, мов на сміх,*

*ти плодиш землю байстрюками,
багном і гноєм для чужих!..
У голові твоїй макуха,
хіба ж ти можеш жити сама,
російсько-польська потаскуха,
малоросійська тюрма!..
Веди ж, безумна, до загину
мене на розпач і на жуть!
Ах, я люблю тебе, Вкраїно,
і сам не знаю, що кажу.
Я ж – син, твій син,
що йшов за тебе
на смерті реготи не раз,
той, що забув і Бога, й небо,
аби тобі був світлий час.
Я йшов кривавими житами
і знов піду, де гул і мгла...
Лиш одного я хочу, мамо,
щоб ти щасливою була!*

Згадують ветерани

Відбулося чергове засідання об'єднання учасників ВВв, учасників бойових дій на території інших держав та тих, що брали участь у миротворчих операціях ООН.

Підведені підсумки роботи за рік, накреслені плани на наступні півроку.

За дружнім столом ветерани поринули у спогади буремних днів ВВв. Молоді ветерани пригадували службу в Афгані, інших державах, з якими колишній Радянський Союз підтримував дружні стосунки.

Ветерани хвилиною мовчання вшанували пам'ять тих, хто в нинішньому році пішов з життя: Володимира Степановича Скорики, Миколи Івановича Туделя, Віри Петрівни Іванченко, Миколи Івановича Станжура, Володимира Олексійовича Суярка.

Микола Гнатович Савченко, ветеран Великої Вітчизняної війни, кандидат біологічних наук, краєзнавець, генерал-осавул українського козацтва презентував ветеранам-землякам останню збірку поезій "З любов'ю до України".

А ветеран Афганістану Віктор Шульга порадував ветеранів фотоальбомом своїх полотен "Від зими до зими". Віктор Шульга – член Національної Спілки художників України, постійний учасник Всеукраїнських художніх виставок. Його роботи знаходяться у приватних колекціях та за кордоном.

В засіданні ветеранського об'єднання взяли участь голова Київської міської організації ветеранів В.Д. Будьонний, заступник голови Української спілки ветеранів Афганістану О.І. Михнюк.

Відігріті теплим прийомом, командирськими 100 грамами, споминами про тяжку минувшину, ветерани полишали землячку домівку з надією на майбутню зустріч.

Наш кор.

27 листопада на спортивній арені спорткомплексу аграрного університету в Києві відбулися спортивні змагання з волейболу між командами молодіжних відділень земляцтва України, організовані асоціацією земляцтва у м. Києві за найбільшого вкладу черкашан. Всього на турнір заявилося дев'ять команд.

Осінні жнива спортивні

Суддівський свисток на першу гру викликав команди Волинського та Черкаського земляцтва. Другими грали команди Вінницького та Чернігівського земляцтва. З перших же хвилин заточилася відчайдушна боротьба. На жаль, капітан і провідний гравець нашої команди Дмитро Чирва (Семенівське відділення) в першій же грі при блоці отримав серйозну травму ноги і вибув із змагань, що вплинуло на розподіл місць у фіналі.

Тим не менше прикрий випадок не зашкодив нашій збірній вийти у чвертьфінал, зустрітись із Житомирськими волейболістами та посісти третє місце в турнірі.

Другу сходинку посіла команда Житомирського земляцтва, а перемогу святкувала збірна команда Черкаського земляцтва.

В залі гордо і одиноко майорів прапор Товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві, а трибуни заповнили вболівальники-земляки.

Наших спортсменів активно підтримували як при підготовці турніру, так і на трибунах голова Ради Товариства В.В.Ткаченко, перший заступник голови Ради-виконавчий директор

Т.А.Літошко, заступник голови Ради-куратор молодіжного відділення В.В.Пушкар'юв, заступник голови Ради О.Ф. Орехович, член Ради А.О. Фурса, активіст Коропського відділення М.П. Вареник, заступник керівника молодіжного відділення Тетяна Богданова та інші.

Вітаємо! До нових перемог, земляки!

Наш кор.

Під знаком

Того зимового вечора в Київській торгово-промисловій палаті, цьому справді європейському інтелектуальному центрі, створеному під орудою нашого земляка Миколи Засульського, було дуже людно – зібралися не лише вихідці з Новгород-Сіверщини, члени відділення земляцтва, а й актив усього нашого громадського об'єднання. І не був би Микола Васильович патріотом землі свого роду, якби не похвалився винятковим наробком відомого дослідника старовини Святослава Воїнова.

Ай справді, саме цей ентузіаст упорядков багатьох років спромігся виконати роботу цілого науково-дослідного інституту, зібравши колекцію різноманітних матеріалів (книги, художні полотна, наукові дослідження та інше), пов'язаних із легендарною пам'яткою слов'янської старовини "Словом о полку Ігоревім", яка

налічує сотні одиниць. От вам і серцевина потужного державного музею одного твору, який донині знаходиться на перехресті різноманітних думок дослідників у всьому світі. Та на це, на жаль, у держави поки що нема коштів, хоч будь-яке цивілізоване патріотичне суспільство давно б використало таку можливість утвердити свою історичну багатівкову славу. Тож відвідувачам, які заповнили просторий другий поверх палати, просто пощастило бачити на власні очі рідкісні експонати виставки, бо їм знову доведеться ховатися в квартирі науковця-дослідника.

Про це Святослав Святославович теж говорив перед громадою земляків, як і про історію створення колекції та про унікальну топонімію Сіверщини, відбиту в літописній поемі.

– Де плакала Ярославна? – ставить питання дослідник і пояснює. – Перші дослідники віднесли Путивль на Сумщи-

ну. Коли ж я почав досліджувати місцеву топонімію, то знайшов неподалік від Новгорода-Сіверського гору, яка називається Путивльська. Існував ще з княжих часів і Путивльський переїзд. Неподалік існувало ще й літописне Сільце, що належало Ігореві. Тож сумчани не можуть претендувати на якусь участь у

долі князя. Однозначно, що Ігор Ольгович був князем Новгород-Сіверським, хоч деякі дослідники зуміли навіть переселити автора поеми аж у Галичину.

З його слів стало відомо, що в 1985 році він пов'язав своє життя з князем Новгород-Сіверським, коли його запросили офіційно й запропонували зробити виставку в Спаському соборі. Та це не влаштувало дослідника, який відстоював ідею створення спеціального музею "Слова". Його підтримала група авторитетних учених України, довелось й само-

му виступати в пресі. Але підвал монастиря заливала вода, а тому Святослав Святославович відмовився передавати матеріали. Лише в 1990 році після неймовірних митарств він звільнився з армійської служби в Пермі й перебрався до історичного міста на Десні.

– Наш гість, кандидат технічних наук, зробив справжнє відкриття в історії, – наголосив письменник і вчений Микола Ткач. – Я давно знаю Святослава Святославовича і на його прикладі ще раз пересвідчуюся, що в Україні якимось так виходить: людина працює, а його праця нікому не потрібна. Держава навіть не спромоглася відзначити гідно 825-річчя "Слова", добре, що хоч наше земляцтво це зробило. Знаю, що наш дослідник працює не заради нагород, але прикро, що його титанічна праця не знайшла досі гідної підтримки. Добре, що він не здається й спокійно робить свою справу. Я теж маю свою думку про "Слово", але в основному ми сходимося як на авторстві, так і на географічній приналежності.

Тетяна Літошко, яка вела засідання, підсумувала коротку інформативну частину:

– Спасибі Миколі Засульському, що дав нам можливість заглибитися в давню історію нашого краю. Я завжди

ЛІТОПИСНОГО КРАЮ

наголошую, що земляцтво працює над збереженням духовної спадщини.

Тож дозвольте вручити нашу Почесну грамоту сьгоднішньому імениннику Святославу Воїнову за дослідження пам'ятки слов'янської старовини "Слово о полку Ігоревім". Хай це буде бодай якоюсь компенсацією за неувагу з боку високих державних інстанцій.

Микола Засульський підкреслив:

– Таке спільне засідання Ради земляцтва й регіонального відділення проводиться вперше в нашій практиці. На жаль, наш голова Віктор Ткаченко прихворів, а тому на засіданні керують його бойові заступники. Я теж хочу подякувати панові Воїнову за те, що він дав нам можливість доторкнутися до унікальних експонатів.

До речі, як повідомив знаний краєзнавець Василь Устименко, він уже мав можливість відвідати подібну виставку в музеї літератури. Йому свого часу пощастило відвідати унікальні центри пам'яті Ермітаж, Лувр, Лондонську Національну галерею, Ізраїльський музей "Яд Вашен". Але тамтешні колекції збирали імператори, королі, лорди, президенти або фахівці за їхнім дорученням. А тут 15000 експонатів збрала одна людина, а це великий подвиг. От і подумалося Василю Євдокимовичу, що місцем зберігання і показу українського шедевра міг би стати той же виставковий центр "Арсенал". Наше земляцтво могло б ініціювати цю ідею перед Президентом і Урядом України, або попросити сприяння у знаного у світі земляка, вченого і політика Леоніда Кучми.

Виконавчий директор земляцтва Те-

тяна Літошко ознайомила присутніх із кількома важливими питаннями, які вирішує штаб. Це й передплата на газету "Отчий поріг", яка завершується і в

етап підготовки книги "Сіверські скрижалі". Оскільки рукопис потребує уточнення деяких текстових деталей, а також забезпечення кольоровими зобра-

якій більшість районних відділень досягли чималих успіхів. Це й відзначення 120-річчя з дня народження видатного поета-земляка Павла Тичини. Це й конкурс "Поетичні струмочки Поліського краю", організований земляцтвом та Чернігівським обласним відділом освіти, на який відгукнулося 287 дітей із усіх куточків Сіверщини. Це й завершальний

женнями карти, герба та прапора кожного району та трьох міст обласного підпорядкування, а також десятками фотографіями, які розкривають специфіку того чи іншого регіону, Тетяна Андріївна попрохала керівників тих районних земляцьких об'єднань, яких це стосується, найближчим часом ще раз нагадати своїм районам про цю проблему.

Цікавою була доповідь керівника Новгород-Сіверського відділення земляцтва Миколи Засульського. Впродовж року патріоти малої батьківщини встигли багато чого зробити для своїх земляків: були регулярні поїздки на Придесення, була взаєморобота з керівництвом району, конкретна допомога школам, ветеранам – усе, як у добрих людей. А тому з таким задоволенням сприйняли інформацію всі присутні колеги з інших відділень – Микола Вощевський з Ічні, Микола Компанець із Чернігова, Олексій Орехович із Сосниці, Володимир Коваленко з Ріпок, Віктор Черненко з Носівки, Юрій Проценко з Борзни, Андрій Пінчук із Бобровиці, Анатолій Карацюба з Коропа, Василь Устименко з Корюківки. Як і заступники голови Ради земляцтва Микола Борщ та Володимир Пушкарьов, що згодом гідно доповнили програму слушними словами побажань.

Леонід ГОРЛАЧ
Фото Василя УСТИМЕНКА

ЩЕ РАЗ ПРО ДОВЖЕНКА

“Я хочу жити на Україні. Що б не було зі мною. Хай навіть скоротять мені недовгі вже мої літа, я хочу жити на Україні. Нехай зневага і зло людське вирують круг мене. Хай кличуть мене ворогом народу безсоромні й жорстокі службовці-людожери, якщо їм треба так. Я України син, України”. О. Довженко

Наш відомий земляк з Менщини, невтомний дослідник минувшини та власник численного банку точної інформації Микола Букатий, подорожуючи недавно по вулицях Берліна, був приємно вражений, натрапивши на Бісмаркштрассе на будинок з встановленою на його стіні меморіальною дошкою, на якій містився напис українською та німецькою мовами: “У цьому будинку в 1922–1923 роках жив видатний український кінорежисер і письменник Олександр Довженко”.

Перебуваючи в офісі земляцтва, Микола Михайлович поцікавився в мене: звідки та коли взялася ця меморіальна дошка, як виконується Указ Президента України від 24 листопада 2006 року №998/2006 “Про вшанування пам’яті Олександра Довженка”, як справи з переполованям праху Олександра Довженка з Москви на батьківщину, що з присвоєнням звання Герой України (посмертно). При цьому він зазначив, що

ці питання цікавлять й інших земляків. А тому все по-порядку. Меморіальна дошка в Берліні з’явилася 19 вересня 2001 року з ініціативи радника з гуманітарних питань посольства України в Німеччині Лариси Хоролець – драматурга і акторки, народної артистки України, першого міністра культури незалежної України. Відкриття дошки відбулося за участю міністра культури України, представників уряду Берліна та міністерства закордонних справ ФРН.

Перебуваючи на дипломатичній роботі в Німеччині, Олександр Петрович, як творча людина, використав своє перебування ще й для того, щоб спілкуватися з відомими німецькими митцями. Він бував у художніх салонах, його дуже добре прийняли відомі в той час німецькі кіноактори та режисери. І результатом цього стало те, що у 30-х роках минулого століття у Берліні, коли проходили дні культури Української РСР, відбулась прем’єра фільму Олександра Довженка “Арсенал”. Фільм дуже сподобався берлінцям, а тому одному з кінотеатрів Берліна дали назву “Арсенал”, яка збереглася до наших часів. Тож увічнення пам’яті великого кінорежисера та письменника має певний символізм не тільки для нас, але й для німців.

Згаданий Указ Президент України видав напередодні 50-річчя від дня, коли перестало битися серце Олександра Довженка.

На святкуванні 115-річчя від дня народження Олександра Довженка племінник митця Тарас Миколайович Дудко охарактеризував стан виконання даного указу наступним чином: “Українські чиновни-

ки так захопилися політичними суперечками, що забули виконати Указ Президента від 24 листопада 2006 року...”.

Указом, зокрема, постановлялося Кабінету Міністрів України "...створити спеціальну комісію для вирішення разом із відповідними органами Російської Федерації питання щодо переполовання Олександра Довженка та його дружини в Україні”.

Кабінет Міністрів України на чолі з Віктором Федоровичем Януковичем розглянув відповідне звернення представників громадськості Сосницького району та підтримав пропозицію щодо переполовання праху видатного кінорежисера і письменника Олександра Довженка та його дружини Юлії Солнцевої в смт. Сосниця Чернігівської області.

Пропозиція щодо присвоєння звання Герой України Довженку О.П. **Вельмишановний Вікторе Андрійовичу!**
Обласна державна адміністрація порушує клопотання щодо присвоєння звання Герой України (посмертно) Довженку Олександр Петровичу, кінорежисеру, письменнику, за визначний особистий внесок у поповнення скарбниці українського кіномистецтва та становлення української нації.
Додаток: на 2 арк.
З глибокою повагою
Голова обласної державної адміністрації *[Підпис]* **В.М.Хоменко**

Не важко знати відповідь на питання, чому не вдалося в 2007–2010 роках виконати прохання Олександра Довженка: “Земле рідна, прийми мене хоч мертвого...”

У 2009 році, в ході підготовки до відзначення 115-ї річниці від дня народження, з метою вшанування пам’яті Олександра Довженка, його заслуг перед Україною було порушено клопотання щодо присвоєння йому звання Герой України (посмертно). Однак, на жаль, знайшлися люди, які, як кажуть у народі, вкинули ложку дьогтю в бочку меду. Доки цей дьоготь вигортали, то Чернігівська облдержадміністрація з затримкою порушила клопотання тільки 17 лютого 2010 року. Варто відзначити те, що тоді Міністерство культури і туризму України на відповідний запит без вагань підтримало дане клопотання облдержадміністрації.

Земляки, облдержадміністрація та мінкультури сподівалися, що 20 січня 2010 року Президент України видасть Указ про присвоєння звання Герой України (посмертно) саме Олександрові Довженку, але цього не сталося.

Сьогодні Україна має нову владу, позаду вибори, попереду 55-річчя від дня смерті Олександра Довженка. Є сподівання, що вшанування пам’яті великого сина України відбудеться на рівні та з почесностями, яких заслужив митець.

Олексій ОРЕХОВИЧ,
заступник голови
Чернігівського земляцтва

УКРАЇНУ

Робота осередків нашого земляцтва складається по-різному. Одні активніші як за своїми справами, так і чисельністю людей, інші менш активні. Одним із таких осередків, про діяльність якого не дуже багато інформації, є Щорський. Але з 2010 року це відділення включилося в активну роботу і за кількістю передплатників земляцької газети "Отчий поріг" у відсотковому відношенні вийшло на перше місце. Керівником відділення є член земляцької ради, директор з інституційних відносин, радник правління банку UniCredit Bank Ярослав Федорович Солтис, який у листопаді 2010 року відсвяткував свій 60-річний ювілей.

будувати громадянам України

Ярослав Солтис народився в місті Городок Львівської області. Його мати, Катерина Романівна, була направлена на роботу в Західну Україну із с.Займище Чернігівської області. Там вона познайомилася із майбутнім чоловіком Федором Дмитровичем. Вони побралися і з часом у них народився син Ярослав. Але не встигло йому виповнитися й року, як батька було заарештовано за український націоналізм і направлено в пермські табори на 25 років. Тому мама Ярослава мусила повернутися разом із маленьким сином додому на рідну Чернігівщину в село Займище Щорського району.

Ярослав пам'ятає дитинство, що пройшло на Сновських землях. Рідне село із чудовими краєвидами. Батьківська хата, що залишилася і нині, стоїть за 300 метрів від річки Снов.

Коли Ярославу виповнилося сім років, після розвінчання культу Сталіна батька звільнили з в'язниці. Приїхав у село, працював у колгоспі, а потім очолив бригаду, оскільки, ще живучи на західних землях за часів Польщі, закінчив коледж, у якому набув агрономічних знань. Мати тим часом працювала учителькою молодших класів. Ярослав закінчив спочатку Займищанську восьмирічну школу, а потім Щорську середню. Далі закінчив Львівський обліково-кредитний технікум і був направлений на роботу до рідної Чернігівщини в Холми. Потім 2 роки була військова служба в рядах армії та навчання в інституті, після якого потрапив працювати ревізором до Будбанку. Саме там почалася його професійна кар'єра. Ярослав Федорович став помічником голови цього банку, далі начальником контрольно-ревізійного відділу і протягом 17 років перевіряв банки по всій Україні. З появою перших комерційних банків в СРСР на зорі перебудови в 1988 році він став організатором першого в Україні комерційного банку Укрінбанк.

В 1998 році його було запрошено до Національного банку України Віктором Ющенком. З 1998 по 2003 рік пропрацював на посаді заступника голови правління НБУ. У банку Ярослав Федорович дуже перейнявся станом української гривні, зокрема, її стабілізацією. Недавнє падіння в 2008 році курсу гривні до долара, на думку Солтиса, є диверсією Національного банку по відношенню до своєї держави, її економіки та громадян.

Після роботи в НБУ з 2003 року Ярослав Солтис почав працювати директором Київської філії банку "ПЕКАО", дочірній банк італійського "UniCredit Bank", який тоді був збитковим. Але вже через рік завдяки зусиллям всього колективу філії і оргроботи банк вийшов на прибуток, а Ярослава Федоровича було призначено директором по зв'язках і розвитку банку. Український банк підтримали італійські банкіри центрального (материнського банку) із Мілану.

На життя Ярослав Солтис дивиться як банкір і зазначає, що Україна розвивається завдяки роботі українських громадян та економіки. І чим більше свідомих, патріотичних, совісних громадян України будуть займати ключові посади в державі, що впливають

на розвиток економіки, тим буде краще для нашої держави. Саме ці небайдужі громадяни повинні впливати на реальне життя України, а не іноземці чи сусіди. Без своєї економіки із власним виробництвом банкнот та торгівлею нація взагалі не буде розвиватися.

Саме завдяки роботі у банках Ярослав Федорович зрозумів, що якщо є лідер, керівник, який дбає не тільки про себе, а й людей чи державу, його структура розвивається. Людина повинна присвячувати частину свого часу громадській роботі.

Ярослав Солтис не забуває про свою малу батьківщину, рідне село Займище, яке у його бутність нараховувало до тисячі жителів. Нині там проживає біля двохсот чоловік. Він регулярно раз на два-три тижні приїздить до рідної батьківської хати, у якій нині проживає його сестра із дітьми.

Щодо роботи Щорського відділення Чернігівського земляцтва, яке він очолює, то Ярослав Федорович зізнається, що можна б працювати краще. Але у своєму рідному селі він надавав допомогу. Так, із своїм товаришем по школі Миколою Жейком за власний рахунок провели водопровід в селі. Але і зараз потрібно підтримувати тих, хто займається виробництвом, торгівлею і комерцією. Хоча для цього треба мати волю для боротьби з різними недругами держави. Так, наприклад, Ярослав Федорович свого часу допомагав рідній сестрі зайнятися фермерством і побудував для цього сарай для худоби. Але з часом із самого Чернігова приїхали пожежники, які його опечатали і вимагали обробити протигорючою сумішшю. І загнали ціну у десятки тисяч гривень, начебто вони переживають за худобу. Пожежники спиралися й на те, що мають указівку з Києва. Але при цьому ніхто не заїкнувся, що треба обробляти всі сільські хати, оскільки вони є дерев'яними. Зрозуміло, що після цього випадку сестра не змогла зайнятися фермерством. Окрім цього, молоко приймали по цінах, нижчих за вартість мінеральної і газованої води. Сама система мракобісся, що нині існує в державі, гальмує розвиток економіки та власного господарства.

А ще – щоб фізично люди були здоровими у самих селах, пропагувався культ спорту та здоровий спосіб життя, а школярі не починали палити, беручи до рота смердючу цигарку. Окрім цього, він ще б хотів, щоб у нашій державі було скорочено репресивні органи, ту ж міліцію, що не виконує своїх професійних обов'язків по захисту людей, а зрощується із бандитизмом.

Святослав Солтис має дружину Аллу, яка працює викладачем російської мови, та студентів, сина і доньку. При цьому хоч дружина і викладає російську мову, але їх сім'я є повністю україномовною і діти виховуються в українських традиціях. А насамкінець повідомлю, що прізвище Солтис було також у воєводи Чернігова Володимира Солтиса, який там жив в XVI сторіччі. А ще Солтис можна перекласти як господар містечка.

Мобільна телефонізація

Увірвалась у село
Телефонізація.
Дід з мобільним,
чи то баба –
Це вже не сенсація.
І дід траву косить не йде,
Не кладе покоси,
А з мобількою в руках
Все ріша "вопроси".
А то баба город поле,
Із блютосом дружить.
Враження ж, що не всі
дома

Чи за кимось тужить.
А в хату, що біля річки,
Із міста до Феськи,
Від доньки її Марічки
Все йдуть ес ем ески:
– Мамо, швидше гроші
вишліть,
Бо нема вже спасу.
Вже ні за що й води випить,
А не те, що квасу...
Всі досягнення прогресу
На село звалились.
Вже із бабою онука
В телефон вчепились.
Отакий то, добрі люди,
Цей прогрес на часі.
Жінка Грцик відшукала
По джн пі ес в кумасі.

Дід Іван приніс з базару
Китайський годинник,
А до нього прихопив ще
Заморський будильник.
Сів за стіл, розправив плечі,
Документ читає.
– Що там пишуть? –
Баба з печі
У нього питає.
– На печі б уже мовчали,
Дід відповідає. –
– Тайвань, бачиш,
написали,
А далі хто знає...
Як чуже лиш купувати,
Отакі ось речі,
То ще довго не злізати
Нам з тієї печі.

Микола ДЯГІЛЬ

Віктор Шульга. Зимова тиша.

У нас в гостях учасники конкурсу "Поетичні струмочки Сіверського краю"

Кросворд "Птахи"

1. У весняний день	Обожнюю польське синє
3 країв далеких	небо!
Прилетів до нас...	Струнки сосново-сонячні
2. Міцні крила й дзьоб	ліси!
він має,	Таврійські ночі,
Високо в горах кружляє.	котрі звуть: "Підемо
П'є водицю із джерел,	Чумацькими шляхами
Звуть усі його...	до краси..."
3. Білобока господарка –	Ти, Україно, будеш
В лісі головна пліткарка.	розквітати
Це не пташка, а морока,	Допоки лине пісня
Звуть її усі...	солов'я...
4. Гусінь та жучки збирає,	Гудуть хрущі, й вечерять
Часом по дворах гуляє.	біля хати
Непримітний молодець –	Сідає втомлена роботою
Спритний хлопчик...	сім'я.

Христина БАРИНОВА, 6 клас,
Козелецька гімназія №1

Тихий сонет

Я слухаю тишу,	Осінь непривітно
Я чую, як дише	задощила.
Так тихо... так тихо...	Брудю по коліна.
Я слухаю серце,	Хоч тікай!
Тихесенько б'ється	Чи бери у руки гострі вила
Тук... тук... тук...	І на небі хмари розганяй!
Я слухаю тінь,	В хаті тепло й тихо,
Що плаче дощем	як у вусі.
Кап... кап... кап...	У печі потріскує гілля,
Я слухаю весну,	І у волохатому кожусі
Я чую життя.	Кошеня пригрілось,
Тебе лише в ньому	як маля.
Немає... нема...	

Катерина ПРИЛІПКО, 9 клас,
Козелецька гімназія №1

Анна СЕМЕНЕЦЬ, 9 клас,
Ніжинська гімназія №3

Надзвичайному й повноважному послу Іванові Майдану – на ювілейному кону

По Києву летить дзвінка луна –
Сімдесят п'ять сьогодні
в Майдана.

Його шанують, люблять геть усі
За те, що добре вивчив він фарсі,
Що перейшов в минулому Афган,
А згодом залетів у Тегеран.
То розкажіть утаєно мені,
Як Ви дружили з паном Хомейні.
Чи не для того вивчили Хайяма,
Щоб не влетіти у арабську яму,
Чи не тому зубрили Фірдоусі,
Щоб уладнати розлади усі,
Щоб і собі не жити у біді,
Опанували Ви і Сааді.
Наводили Ви злагоди мости,
В Заудаїку забувши забрести.
Та не втікайте знов, як від дощу,
Верніть негайно давній борг

Борцу,

Зайдіть із ним,
як і колись, до школи
Через привітне дворище Миколи
Та й пригадайте посивілі дні,
Хоч оба – два іще Ви на коні.
А ще хотів би Вам я побажати,
Щоб дипломатів гарно
Вам навчати,
Щоб не лякав наметами майдан,
В достатку жив
наш ювіляр Іван.

З повагою писав і смикав чуба
Земляк Ваш –

А.М.КАРАЦЮБА.

16

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО
Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ
Засновник: товариство
"Чернігівське земляцтво"
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.XI.2001 р.

Реєстраційне свідоцтво:
серія KB №5594

Адреса редакції:
01023, Київ, 23, Спортивна площа, 1,
тел. 206-87-12
Електронна пошта:
otporig@ukr.net

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

В.В. Ткаченко, В.І. Авдєєнко,
Л.Н. Горlach (Коваленко),
І.М. Забіяка, І.Б. Матяш,
П.І. Медвідь, М.М. Ткач,
В.В. Пушкар'єв, В.Є. Устименко,
М.І. Халимоненко, О.А. Шокало.

За достовірність фактів, точність імен та прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій.

Передрук тільки з відома видання.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор Леонід Коваленко.
Комп'ютерний набір Леонід Коваленко.
Верстка, дизайн Оксана Кисленко.

Надруковано та зверстано на замовлення товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві у КП "Редакція журналу "Дім, сад, город".
Тираж 1000.